

Arrest

nr. 208 633 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VANSEVENANT
Keizerslaan 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. RAYEE *loco* advocaat J. VANSEVENANT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese, geboren in het dorp Sefer in de gemeente Preshevë (Zuid-Servië). U huwde M.R. (...) (O.V. X) in 1990 en woonde vanaf dan in Kumanovë, Macedonië. Bij uw verhuis naar Macedonië verloor u uw Servisch staatsburgerschap. In Macedonië verkreeg u steeds tijdelijke verblijfsvergunningen, doch nooit de nationaliteit. U kwam samen met uw toentertijd minderjarige zoon L. (...) (O.V. X) naar België en vroeg op 18 december 2014 voor het eerst asiel aan. U verklaarde onder meer dat zowel u als uw zoon L. (...) met de Macedonische autoriteiten problemen hadden en haalde tevens aan problemen te hebben omdat u de Macedonische nationaliteit niet had. Een week na u kwam uw echtgenoot R. (...) jullie vervoegen met uw drie minderjarige kinderen E. (...) (O.V. X), A. (...) (O.V. X) en B. (...) (O.V. X). Hij vroeg asiel aan op 29 december 2014. Korte tijd later kwamen ook uw kinderen Li. (...) (O.V. X) en L(...)a (O.V. X) naar België en op 2 februari 2015

vroegen zij eveneens asiel aan. Ook uw dochter S. (...) (O.V. X), volgde en vroeg op 5 maart 2015 asiel aan. In het kader van jullie eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 27 oktober 2015, oordelend dat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan jullie verklaringen.

Op 15 december 2015 vroeg u samen met uw echtgenoot en uw dochters S. (...) en L(...)a een tweede maal asiel aan. U herhaalde dat het leven van uw kinderen en van u in Macedonië in gevaar was vanwege de eerder door u aangekaarte problemen. Bovendien vreesde u vervolgd te zullen worden omdat u hier in België asiel had aangevraagd. Voorts verklaarde u dat uw dochter L(...)a voor een u onbekende reden tot een gevangenisstraf van drie jaar werd veroordeeld. Jullie tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen, daar nog steeds geen geloof gehecht kon worden aan jullie asielmotieven. Het beroep dat u en uw echtgenoot indienden, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

In een gesloten centrum vroeg uw zoon L. (...) op 22 december 2015 een eerste maal als meerderjarige asiel aan. Op 4 februari 2016 nam het Commissariaat-generaal inzake zijn eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing die werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 februari 2016.

Op 28 december 2015 diende uw zoon Li. (...) een tweede asielaanvraag in vanuit het gesloten centrum in Merksplas, dewelke niet in overweging werd genomen op 29 januari 2016. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 11 februari 2016.

Op 3 en 4 maart 2016 dienden L. (...) en Li. (...) respectievelijk een tweede en derde asielaanvraag in, dewelke beide niet in overweging werden genomen door het Commissariaat-generaal. Hierna keerden L. (...) en Li. (...) terug naar Macedonië, waar zij alle twee gearresteerd werden en naar de gevangenis gebracht werden. Ook L(...)a werd gearresteerd, in Zwitserland, op 2 april 2016. Zij werd op 15 juni 2016 uitgeleverd aan de Macedonische autoriteiten door Zwitserland en naar de gevangenis van Idrizovo gebracht.

Uzelf keerde in juni 2016 terug naar Servië omdat uw drie kinderen intussen in de gevangenis zaten in Macedonië. Wanneer u de grens van Servië naar Macedonië overstak op 23 juli 2016, werd u gearresteerd en naar de gevangenis van Idrizovo gebracht. U werd, luidens uw verklaringen onterecht, beschuldigd van diefstal. In de gevangenis van Idrizovo werden u en uw dochter L(...)a vaak geslagen en uitgescholden vanwege jullie Albanese etniciteit. Nadat u ongeveer een maand gedetineerd was, werd uw dochter L(...)a vrijgelaten uit de gevangenis. Nadien werd u overgeplaatst van de gevangenis van Idrizovo naar de gevangenis van Bitola, in afwachting van een uitspraak in uw zaak. U was de enige vrouw in de gevangenis. Na ongeveer een week in Bitola te hebben verbleven kreeg u 's avonds een kalmeermiddel van de cipier. Toen u het innam raakte u bewusteloos. Wanneer u weer wakker werd, was u volledig naakt en had u overal pijn. U wist niet wat er met u gebeurd was. Een aantal dagen later kwam opnieuw een man binnen in uw cel. Ditmaal was u bij bewustzijn, want u nam de kalmeermiddelen niet meer in. De man verkrachtte u. U wist niet of hij een cipier was of niet. U nam een vrouwelijke cipier in vertrouwen die u aanraadde op de alarmbel te duwen wanneer iets dergelijks gebeurde. Enkele dagen later werd u opnieuw verkracht, door een andere man. U duwde de alarmbel in, maar niemand kwam helpen. U was ernstig gewond. De vrouwelijke cipier liet een gynaecoloog komen die u onderzocht. De camera's van die nacht werden gecontroleerd, doch deze waren op pauze gezet zodat er niets op te zien viel. U werd nadien onmiddellijk opnieuw overgeplaatst naar de gevangenis van Idrizovo. Ook daar werd u nog verder behandeld aan uw verwondingen. U ging zelfs regelmatig naar het ziekenhuis van Skopje. U werd nadien opgezocht door Ixhet Mehmeti, hoof van het bureau van de Ombudsman, die zich inzet voor vrouwenrechten. Deze stelde echter dat het prioritair was dat u vrijgelaten werd alvorens hij de u aangedane mishandelingen zou aanklagen. Op 13 oktober 2016 werd u wegens diefstal veroordeeld tot een jaar gevangenisstraf. Op 20 oktober 2016 diende uw echtgenoot een derde asielaanvraag in. Deze werd niet in overweging genomen, daar het een identieke aanvraag was aan de vorige asielaanvragen. Het beroep hiertegen werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook uw dochter L(...)a kwam terug naar België en diende op 7 maart 2017 haar derde asielaanvraag in, dewelke niet in overweging werd genomen door het Commissariaat-generaal. E. (...), A. (...) en B. (...), uw drie minderjarige kinderen, dienen op 30 maart 2017 allen hun eerste asielaanvraag onder hun eigen naam in als minderjarige. Een weigeringsbeslissing werd genomen door het Commissariaat-generaal op 31 mei 2017. Hiertegen werd niet in beroep gegaan. Op 25 mei 2017 werd u vervroegd vrijgelaten. Aangezien uw zoon L. (...) echter nog steeds in de gevangenis zit, werden er tot nog toe geen stappen ondernomen door Ixhet Mehmeti om de door u ondergane mishandelingen aan te klagen. U verbleef nog even bij uw zus in Preshevë, Servië, en keerde vervolgens terug naar België, waar u aankwam op 3 juli 2017 en uw derde asielaanvraag indiende op 17 juli 2017. U herhaalt staatloos te zijn. Bij een terugkeer naar Servië vreest u de Serviërs

van wie u meent dat ze zoals de Macedoniërs zijn. U geeft aan dat het niet veilig is in Servië. Bij een terugkeer naar Macedonië vreest u opnieuw aangehouden en zwaarder bestraft te worden.

Ter staving van uw relaas legt u de volgende documenten neer: uw Servisch paspoort, afgegeven op 31 oktober 2014; de volmacht van u voor uw raadsman M.V. (...) om uw zaak op te volgen, d.d. 27 juli 2016; het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Bitola waarin besloten wordt tot het herdoen van de rechtszaak die eerder leidde tot uw verstekveroordeling d.d. 15 oktober 2014 voor diefstal; de verzendingsakte voor het uitzitten van uw gevangenisstraf, d.d. 11 november 2016; een attest van de gevangenis van Idrizovo dat staft dat uw straf aldaar aanving op 23 juli 2016 en bedoeld was te eindigen op 23 juli 2017, d.d. 2 december 2012; een openbare berisping aan uw adres van de gevangenis Idrizova omdat u schuldig bevonden werd van het bezitten van een GSM, d.d. 7 maart 2017; het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Bitola waarin de aanvraag van uw advocaat tot de vervroegde voorwaardelijke vrijlating wordt aanvaard, d.d. 7 april 2017; het vrijlatingsattest van de gevangenis van Idrizovo d.d. 25 mei 2017; en twee medische attesten uit het regionaal ziekenhuis van Tienen waaruit blijkt dat u aan artrose en synovitis lijdt aan uw linkerknie, d.d. 31 juli 2017, en waaruit blijkt dat u een polsbleesure heeft, d.d. 14 augustus 2017.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient de aandacht gevestigd te worden op de talrijke voorgaande asielaanvragen van u en verschillende van uw familieleden, waaruit duidelijk bleek dat geen geloof gehecht kon worden aan de door jullie aller geschetste asielmotieven. Zo werd reeds bij de eerste asielaanvraag van u, uw echtgenoot, uw dochter L(...)a en uw zoon Li (...) vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan de door jullie geschetste precieze omstandigheden van de problemen van uw zoon L. (...) met de Macedonische autoriteiten, alsook aan zijn toenmalige juridische situatie. Voorts bleken de door uw zoon Li. (...) en dochter L(...)a aangehaalde huiszoekingen door de Macedonische politie die op zoek was naar L. (...), dewelke hun directe vluchtaanleiding betroffen, ongeloofwaardig, alsook de door uw echtgenoot aangehaalde problemen met de politie die hij had ten gevolge van L(...)s vervolging. Bij L(...)s eigen eerste asielaanvraag werd vervolgens geconcludeerd dat aan de door hem voorgewende eigenlijke aanleiding van zijn problemen met de Macedonische politie, zijnde een gevecht met de zoon van een politiechef, geen enkel geloof gehecht kon worden, noch aan de door hem geopperde valse beschuldigingen of de mishandelingen die hij onderging bij zijn ondervragingen door de politie.

Er dient verder geconcludeerd te worden dat u bij uw huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbracht die het risico op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals in de definitie van subsidiaire bescherming aanzienlijk verhogen, wel integendeel.

Aangaande uw beweringen dat u staatloos bent, dat u uw Servisch burgerschap te heeft opgegeven bij uw huwelijk en verhuis naar Macedonië (CGVS p. 3), en dat de Servische autoriteiten u gezegd hebben dat u geen nationaliteit meer heeft (vragenlijst MVA ingevuld op de DVZ d.d. 20 juli 2017 vraag 15), dient opgemerkt te worden dat u dit reeds aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag en er toen reeds op gewezen werd door het Commissariaat-generaal dat u wel degelijk het Servisch staatsburgerschap heeft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde deze beslissing bij arrest van 27 oktober 2015. Reeds bij uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat u nog in het bezit bent van een Servisch paspoort uitgereikt in 2014 met geldigheidsdatum tot 31 oktober 2024. Uw huidige uitleg dat uw broer dit paspoort voor u heeft verkregen, dat de Servische autoriteiten tevens zeiden dat u geen burger bent, ofschoon ze u het paspoort uitreikten, en dat uw broer misschien iemand betaald heeft om het paspoort te verkrijgen (CGVS p. 4), mist de nodige geloofwaardigheid. Bij uw eerste asielaanvraag werd u er immers reeds op gewezen dat u, gelet op uw paspoort, toch een Servisch staatsburger bent, waarop u dit zonder meer beaamde (CGVS 1e AA p. 3) en repte u overigens met geen woord over het feit dat uw broer het, eventueel tegen betaling, zou hebben geregeld. Daarenboven mist het elke realiteitszin dat de Servische autoriteiten u zouden zeggen dat u geen Servisch burger meer bent, maar u toch nog een paspoort zouden uitreiken. Andermaal blijkt dan ook uit niets dat u niet meer over het Servisch staatsburgerschap zou beschikken. Uw verklaringen in het kader van uw huidige asielaanvraag, namelijk dat u het recht niet heeft om in Servië te blijven omdat u er geen woning en geen adres heeft (vragenlijst MVA ingevuld op de DVZ d.d. 20 juli 2017 vraag 18), kan deze bevinding niet wijzigen. Ook uw stelling dat u zich heeft uitgeschreven uit uw gemeente in Servië wanneer u zich in Macedonië ging vestigen kan, in tegenstelling tot uw bewering, geenszins gelijkgesteld worden met het afstand doen van

de nationaliteit. Gezien hierboven reeds geargumenteed werd dat u actueel wel degelijk nog een staatsburger van Servië bent, kan u zich namelijk, mits de nodige administratieve regelingen, daar terug vestigen en registreren. Het niet ingeschreven zijn op een adres staat immers niet gelijk aan staatloos zijn.

Verder dient dan ook opgemerkt te worden dat reeds bij uw eerste asielaanvraag werd geoordeeld door het Commissariaat-generaal dat u geen gegronde vrees noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk gemaakt had ten opzichte van Servië, wat bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest d.d. 27 oktober 2015. U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag namelijk nooit problemen te hebben gehad met Servische burgers of de Servische autoriteiten (CGVS 1e AA p. 9). Bij uw huidige asielaanvraag bracht u geen elementen aan die deze appreciatie kunnen weerleggen. Uw verklaringen dat de Serviërs hetzelfde zijn als de Macedoniërs en dat er in Servië geen veiligheid is (CGVS p. 22), zijn veralgemeende beweringen die geen concrete vrees aantonen. Daarenboven haalde u zelf aan dat uw behandeling door de Macedonische autoriteiten in Servië onrechtvaardig werd bevonden (CGVS p. 21-22). Dat u niet naar Servië kan omdat uw wettelijke echtgenoot en uw kinderen Macedonische, en geen Servische, staatsburgers zijn en niet in Servië mogen verblijven (CGVS p. 23), kan evenmin gelijkgesteld worden aan vervolging zoals onder de Conventie van Genève of ernstige schade zoals in de definitie van subsidiaire bescherming. De regeling van de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen is immers een soevereine bevoegdheid van nationale staten, waarbij dan ook de geëigende nationale procedures dienen te worden gevolgd.

Betreffende uw vrees ten opzichte van Macedonië haalde u in het kader van uw huidige asielaanvraag aan dat zowel u als uw kinderen aangeklaagd en veroordeeld werden voor diefstal, dat u hiervoor bij uw terugkeer in juli 2016 werd opgepakt en in de gevangenis heeft gezeten, alwaar u mishandeld en verkracht werd. U bent uiteindelijk vrijgekomen, maar vreest dat u bij terugkeer naar Macedonië opnieuw opgepakt zou worden en nog zwaarder gestraft zou worden. In dit verband dient in de eerste plaats opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal niet ontkent dat er bepaalde gerechtelijke procedures liepen / lopen tegen uzelf, uw dochter L(...),a, en uw zonen Li. (...) en L. (...). Echter, zoals hierboven uiteengezet, over de ware toedracht en precieze omstandigheden daarvan legden u en uw familieleden in het verleden reeds ongeloofwaardige verklaringen af. Daarenboven dient vastgesteld te worden dat u ook actueel nog feiten achterhoudt en geen duidelijk en waarachtig beeld schept van de reële situatie. Zo blijkt uit de door u neergelegde documenten dat u reeds in februari 2014 veroordeeld werd wegens 'ernstige diefstal' en dat er reeds in oktober 2014, i.e. nog voor uw eerste asielaanvraag, de strafmaat van een jaar cel werd uitgesproken. Over deze feiten rept u nog nooit met enig woord. Pas bij uw huidige asielaanvraag neemt u voor het eerst het woord 'diefstal' in de mond (CGVS p. 4) en dan nog beweerde u nog steeds dat, toen u in 2016 naar de gevangenis werd gestuurd, niet wist waarom dat dan wel was, dat ze het in de gevangenis ook niet wisten en dat het ook kon te maken hebben met het feit dat u de Macedonische nationaliteit niet had en staatloos was (CGVS p. 11-12), wat echter geenszins strookt met de vaststelling dat u reeds in 2014 voor ernstige diefstal veroordeeld werd. Aan uw verklaringen over de aanleiding en omstandigheden van uw problemen met de Macedonische autoriteiten in 2016 kan dientengevolge geen enkel geloof gehecht worden.

Gelet op de vaststelling dat u in 2014, nog voor uw eerste vertrek naar België, bij verstek veroordeeld werd en uw straf niet uitzat – zoals blijkt uit de door u neergelegde gerechtelijke stukken -, is het feit dat u op 23 juli 2016 door de Macedonische grenspolitie werd tegengehouden, gearresteerd en naar de gevangenis werd gebracht, alsook het feit dat uw paspoort ingehouden werd (CGVS p. 11), op zich geenszins gelijk te stellen met een vervolging in de zin van de Geneefse Conventie of ernstige schade zoals onder de definitie van subsidiaire bescherming, zeker niet met onderstaande bevindingen in acht genomen.

Uw beweringen dat de aanklacht tegen u en uw veroordeling onterecht zouden zijn, dat er geen bewijzen tegen u waren, dat een Roma vrouw de diefstal pleegde samen met iemand anders maar dat u ervan beschuldigd werd (CGVS p. 8-9, 12, 14), worden vooreerst geenszins ondersteund door de diverse door u neergelegde documenten. Integendeel, nergens wordt ook maar met enig woord gerept over het feit dat u valselijk beschuldigd zou zijn of dat niet u maar een Roma vrouw de werkelijke dader zou zijn. Uw uitleg hiervoor, namelijk dat u aan de Ombudsman gezegd heeft – nadat deze u geadviseerd had om ervoor te zorgen dat u eerst vrijgelaten zou worden en dat hij pas dan uw klacht over de verkrachtingen en mishandelingen zou behartigen – dat u met het oog op het verkrijgen van een vervroegde vrijlating wel kon zeggen dat u de diefstal had gepleegd (CGVS p. 19-20), wat aldus verklaart dat in het vonnis naar aanleiding van het verzoek tot voorwaardelijke vrijlating vermeld staat dat u de feiten toegeeft en spijt bekent, kan in deze geenszins overtuigen. Indien er werkelijk sprake was van een valse beschuldiging, dan had dit ook reeds uit het gehele gerechtelijke dossier voorafgaand aan dit vonnis tot vrijlating moeten blijken (bv de politieke en gerechtelijke stukken waarin

uw verweer staat opgenomen voorafgaand aan het vonnis van 13 oktober 2016 waarin u veroordeeld wordt voor diefstal), quod non.

Daarnaast blijkt uit niets dat u – bovenstaande bevindingen waaruit blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u onterecht voor het misdrijf 'ernstige diefstal' in de cel bent beland in acht genomen – een oneerlijke rechtsgang heeft gehad: zoals blijkt uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, werd uw verzoek om uw strafprocedure te herdoen na uw terugkeer in 2016 namelijk goedgekeurd, werd de zaak opnieuw onderzocht, had u toegang tot een advocaat en werd u uiteindelijk ook vervroegd voorwaardelijk vrijgelaten. Evenmin is de straf die u kreeg disproportioneel te noemen, daar u voor de u ten laste gelegde feiten immers de wettelijk voorziene minimumstraf van een jaar kreeg. Verder geeft u aan dat de inhoud van uw documenten niet klopt. Zo meent u dat er in het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg waarin besloten wordt uw strafzaak te herdoen staat dat u niet aanwezig was bij de zitting, terwijl u in de gevangenis zat (3e AA CGVS p. 10). Dit vonnis geeft evenwel enkel aan dat u in 2014 bij verstek veroordeeld werd (en dus niet aanwezig was). Het niet aanwezig zijn heeft dan ook betrekking op 2014, en niet op 2016 toen u zich daadwerkelijk in de gevangenis bevond. Dat L(...)a uiteindelijk, bij herziening van de zaak, onschuldig verklaard werd en werd vrijgesproken, is voorts een extra indicatie dat de rechtsgang tegen u en uw familieleden niet onrechtmatig gebeurde. Er dient dat ook geconcludeerd te worden dat u slechts een terechte veroordeling voor diefstal te beurt viel, wat een louter gemeenrechtelijke kwestie is die als dusdanig geen verband houdt met de Conventie van Genève of de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient voorts opgemerkt te worden dat aan de door u aangehaalde continue en herhaalde mishandelingen in de gevangenis door de cipiers, vanwege uw Albanese origine (CGVS p. 12), alsook aan de door uw beweerde verkrachtingen die u onderging in de gevangenis van Bitola geen enkel geloof gehecht kan worden. Immers, in het vonnis tot uw voorwaardelijke vrijlating van de rechtbank in eerste aanleg van Bitola d.d. 7 april 2017, wordt met geen woord gerept over enig misbruik dat zou meespelen bij de vraag tot vrijlating, zelfs niet met al was het maar vage bewoordingen over de omstandigheden van het verblijf in de gevangenis. Er kan evenwel in alle redelijkheid van uit gegaan worden dat dergelijk element, indien waarachtig, door u zou zijn aangeklaagd bij uw advocaat en dat dit meegespeeld (en dus geakteerd) zou moeten zijn bij het verzoek tot voorwaardelijke vrijlating, en aldus in voornoemd vonnis. Dat in dit vonnis dergelijk element nergens opduikt, zet de geloofwaardigheid van de door u beweerde aanslagen op uw fysieke integriteit fundamenteel op de helling. Daarenboven kan herhaald worden dat uw verklaringen dat u met het oog op een vrijlating toch maar zou zeggen dat u de u aangeschreven feiten wel gepleegd heeft, - waardoor dit ook zo staat in voornoemd vonnis, cf. supra - niet geloofwaardig zijn. Evenzeer komt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde mishandelingen en verkrachtingen in het gedrang daar u stelde dat u ten gevolge daarvan meermaals medisch behandeld werd en zelfs vanuit de gevangenis om de twee weken naar het ziekenhuis van Skopje werd gebracht (CGVS p. 17), doch hiervan geen enkel begin van bewijs kan neerleggen. U beweerde dan wel dat uw advocaat u beloofd had dat hij de nodige documentatie zou ophalen (CGVS p. 17), maar tot op heden legde u in dit verband geen enkel document neer. De door u neergelegde medische attesten die zijn uitgevaardigd in België, bevestigen louter dat u gewrichtsproblemen heeft, maar tonen geenszins enig mogelijk oorzakelijk verband met mishandelingen of verkrachtingen aan. Voorts beweerde u dat u werd opgezocht door Ixhet Mehmeti, die zoals blijkt uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie het hoofd van het bureau van de Ombudsman in Macedonië is – ofschoon u hem steevast benoemt als uw advocaat (CGVS p. 20) – en dat u hem op de hoogte bracht van uw verkrachting in de gevangenis van Bitola (CGVS p. 18). Ixhet Mehmeti adviseerde u dat u er eerst voor moet zorgen dat u vrijkomt. Hij stelde uw zaak te zullen behartigen en pas wanneer u veilig in België zou zijn een zaak te maken van de u aangedane verkrachtingen (CGVS p. 18). Echter, over dit tussenkomen van de Ombudsman betreffende uw wedervaren legt u vooreerst geen enkel begin van bewijs neer. Hoewel Ixhet Mehmeti volgens u alle bewijzen van Bitola heeft (CGVS p. 19), legde u hiervan niets neer in het kader van uw asielaanvraag. Voorts bent u niet op de hoogte of de Ombudsman intussen al dan niet een zaak gestart is over de u aangedane mishandeling, noch heeft u zich hierover geïnformeerd (CGVS p. 18), wat evenwel redelijkerwijze wel verwacht mag worden. Dat de Ombudsman momenteel weinig zou durven te ondernemen omdat uw zoon L. (...) nog in de gevangenis zit (CGVS p. 19), kan het CGVS niet overtuigen. Het is geenszins aannemelijk dat de Ombudsman – de centrale figuur bij het toezicht op de naleving van de mensenrechten – bij het vernemen van dergelijke zwaarwichtige feiten niet meteen actie zou ondernemen (door bv. te protesteren in de media), temeer u zelf aangeeft dat Ixhet Mehmeti juist spontaan vrouwen in de gevangenis ging gaan opzoeken om op te komen tegen wantoestanden en op te komen voor de rechten van de vrouwen in de gevangenis (p. 20).

Gelet op alles wat voorafgaat heeft u aldus evenmin aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar Macedonië opnieuw zou opgepakt worden en nog zwaarder gestraft zou worden (verklaring MVA ingevuld op de DVZ d.d. 20 juli 2017 vraag 18), temeer daar uw gevangenisstraf van een jaar intussen

afgelopen is, zoals blijkt uit het door u neergelegde vonnis van voorwaardelijke vrijlating. Uit niets blijkt verder dat er intussen andere gerechtelijke zaken tegen u zouden lopen.

In verband met de door u aangehaalde gezondheidsproblemen – u heeft gewrichts- en hartklachten – (CGVS p. 6, 10), dient opgemerkt te worden dat deze, gezien de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde mishandelingen, van louter medische aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder de Conventie van Genève of de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat uw kinderen en familie hier in België zijn en dat u nergens een huis heeft (CGVS p. 11) zijn ten slotte motieven van puur persoonlijke aard die evenmin onder de Conventie van Genève of de definitie van subsidiaire bescherming vallen.

De informatie waar he Commissariaat-generaal zich op beroept, werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. Uw paspoort bevestigt dat u wel degelijk over de Servische nationaliteit beschikt. De juridische documenten staven dat er een gerechtelijke procedure tegen u liep, dat u in de gevangenis heeft verbleven en dat u vervroegd voorwaardelijk bent vrijgelaten, doch kunnen geenszins de door u aangehaalde mishandelingen of onterechte beschuldigingen bekrachtigen. Uit uw medische documenten blijkt niets meer dan dat u problemen heeft aan uw knie en uw pols.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn vorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 51/8, 57/6/1 en 57/6/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, de formele motiveringsplicht zoals opgenomen in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster wijst op artikel 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Middels verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en naar een arrest van het Hof van Cassatie, doet verzoekster gelden dat haar huidige verzoek om internationale bescherming, omdat dit werd ingediend nadat zij is teruggekeerd naar haar land van herkomst, niet als volgend verzoek om internationale bescherming maar wel als nieuw verzoek om internationale bescherming moet worden beschouwd. Het CGVS kon dus geen beslissing tot niet-inoverwegingname nemen op grond van artikel 57/6/2. De bestreden beslissing had dus geschraagd moeten zijn op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 57/6/1, 57/6/2, 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A van de Geneefse vluchtelingenconventie, de artikelen 3, 5, 6 en 8 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Als randopmerking geeft verzoekster aan dat de tolk tijdens het gehoor bij het CGVS een Albaniër was. Er is een verschil tussen het Albanees zoals dit door Albaniërs en Macedoniërs wordt gesproken. Verzoekster verstond de tolk *“vermoedelijk wel”* doch *“het is niet duidelijk of de tolk omgekeerd alles correct heeft kunnen vertalen”*. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het CGVS daarmee rekening hield.

Voorts voert verzoekster aan dat de Albanese gemeenschap zowel in Macedonië als in (Zuid-)Servië een kwetsbare etnische groep vormt. Zij wijst op en citeert uit informatie dienaangaande. Hoewel het asielrelaas van verzoekster niet exclusief op de situatie van de Albanese minderheid berust, moet deze toestand toch in rekening worden gebracht. Verder kan hieruit worden afgeleid dat geen van beide landen voor verzoekster als ‘veilig land’ kan worden beschouwd. Het is bijgevolg aannemelijk dat de etnische aanhorigheid van verzoekster aan de oorsprong ligt van haar problemen.

Waar verwezen wordt naar haar vorige verzoeken om internationale bescherming en deze van haar familieleden, stelt verzoekster voorts dat deze voornamelijk werden geweigerd omdat zij niet aan de bewijslast voldeed. Dat zij hieraan niet voldeed, betekent omgekeerd echter niet dat haar vroegere verklaringen foutief zouden zijn. Bovendien worden in de bestreden beslissing een aantal zaken bevestigd of bewezen geacht die eerder niet-bewezen werden geacht. In deze omstandigheden kon de omstandigheid dat eerdere verzoeken om internationale bescherming werden geweigerd niet worden aangehaald als motief om huidig verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig te beschouwen. Tot slot geldt er in het vreemdelingenrecht geenszins een principe waaruit volgt dat de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen afhankelijk zou zijn van deze van haar familieleden. De overheid kan zich daarop niet beroepen. Het asielrelaas moet immers op individuele basis worden onderzocht.

Verzoekster stelt dat uit het dossier in ieder geval blijkt dat zij niet ter kwader trouw was wanneer zij aangaf staatloos te zijn. Zij wijst op haar huwelijk en kinderen en haar verklaringen tijdens het gehoor. Gezien haar hele gezin Macedonisch is en in Macedonië woont, is het vanzelfsprekend dat verzoekster deze nationaliteit en het bijhorende verblijfsrecht wilde krijgen. Verzoekster wijst op (informatie over) de moeilijkheden om het Macedonische staatsburgerschap te verkrijgen. Verder wijst zij op de verklaringen die zij aflegde over de administratieve handeling die zij in Servië stelde en waarbij zij afstand deed van de Servische nationaliteit. Tevens wijst zij op de Macedonische nationaliteitswetgeving. Het blijkt dat verzoekster een formaliteit moest verrichten waarbij zij, volgens de wetten van het land, in zekere mate afstand diende te doen van een administratieve of wettelijke band met Servië, al is het niet duidelijk in welke mate zij daar haar nationaliteit mee verloor. Het is mogelijk dat zij in Servië een formaliteit heeft verricht om aan de voorwaarden voor een Macedonische naturalisatie te voldoen. Het werd aan verzoekster, wellicht omwille van deze formaliteit, niet toegelaten om permanent in Servië te verblijven ondanks dat zij een paspoort heeft. Er werden in Servië vereisten gesteld aan een permanent verblijf die verzoekster, vermoedelijk omwille van de eerdere afstand, niet vervulde. De formaliteit die zij in Servië verrichtte, in combinatie met haar lange verblijf in Macedonië, heeft verzoekster ertoe geleid zichzelf als staatloze te omschrijven. Het kan haar niet ten kwade worden geduid dat zij geen perfecte kennis had van het juridische gebeuren. Verzoekster legde spontaan haar Servische paspoort neer en legde spontane verklaringen af, zodat haar geen bedrieglijk handelen kan worden verweten.

Verzoekster voert verder aan dat het beginsel van ‘eenheid van gezin’ geldt in het vreemdelingenrecht. Er wordt niet betwist dat haar man en kinderen de Macedonische nationaliteit hebben. Uit niets blijkt dat haar gezinsleden verblijfsrecht hebben in Servië. Verzoekster kan niet gedwongen worden om zich van

haar gezin te verwijderen en zich als enige in Servië te vestigen. Dit zou een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster wijst verder op (informatie over) de samenwerking tussen Servië en Macedonië, onder meer inzake uitlevering. Zij heeft in Servië een gegronde vrees om te worden teruggezonden naar Macedonië indien zij weer aan willekeurige vervolging wordt blootgesteld.

Verzoekster gaat vervolgens in op de situatie in Macedonië. Het CGVS erkent haar opsluiting wegens een verstekvonnis en de onterechte veroordeling van haar dochter. Gezien verzoekster bij verstek werd veroordeeld is het uiteraard waarschijnlijk dat zij hiervan niet op de hoogte was. Anders had zij zich verweerd tegen de aanklacht. Verzoekster heeft zelf verklaard dat zij aanvankelijk niet wist waarom zij werd opgesloten in de gevangenis. Zij had ook duidelijk niet tot doel een terechte veroordeling te ontvluchten, anders was zij niet vrijwillig teruggekeerd naar Macedonië. Men kan voorts moeilijk verwachten dat een overheid die zich bezondigt aan oneerlijke rechtsgang zelf gaat attesteren dat de rechtsgang oneerlijk was. Het CGVS nam bovendien twee stukken niet in aanmerking. Deze bevinden zich, naar verzoekster vermoedt, niet in het administratief dossier. Daarom legt verzoekster deze neer. Het gaat om een politierapport en een oproeping. Bovendien legde verzoekster daarnaast een vrijlatingsattest neer. Dit werd wel in aanmerking genomen en hierin wordt melding gemaakt van een geldelijke compensatie, mogelijk vanwege de onterechte opsluiting. Verzoekster had op 47-jarige leeftijd nog een blanco strafblad en er werd op gewezen dat het daardoor bijzonder onwaarschijnlijk is dat zij zich plots tot een leven van misdaad zou hebben bekeerd. Uit het feit dat haar dochter onterecht en minstens tijdelijk zonder grond aan de wantoestanden in de Macedonische gevangenissen werd blootgesteld, blijkt volgens verzoekster verder net dat haar familie er voorwerp uitmaakte van willekeur en onterechte veroordelingen. Alles wijst er derhalve op dat verzoekster ten onrechte, minstens zonder eerlijk proces, van haar vrijheid werd beroofd. Verzoekster benadrukt dat haar verklaringen overeenstemmen met objectieve informatie over het Macedonische rechtssysteem. Dit alles maakt dat verzoekster weldegelijk ten onrechte en zonder eerlijk proces werd opgesloten. Dit vormt een schending van de artikelen 5 en 6 van het EVRM en moet worden beschouwd als vervolging, minstens als ernstige schade.

Verzoekster wijst op de door haar ondergane feiten in de Macedonische gevangenissen. Deze is in lijn met de vaststellingen van internationale organisaties. Verzoekster verwijst naar informatie dienaangaande. Het CGVS liet na de gevangenisomstandigheden na te gaan hoewel verzoekster in de gevangenissen van Izdrizovo en Bitola heeft vertoefd. De toestand van de gevangenissen en de gebruikelijke aard van het geweld zijn dermate ernstig dat een opsluiting in dergelijke gevangenissen gelijk te stellen is met onmenselijke en vernederende behandeling. Als één van de weinige vrouwen in de Macedonische gevangenissen, was verzoekster bovendien extra kwetsbaar. Verzoekster wijst ook in deze op algemene informatie. Dat het ondergane misbruik vermeld had moeten zijn in een vonnis of verzoek tot voorwaardelijke vrijlating, is volgens verzoekster onjuist en onredelijk. Vooreerst vormde de behandeling die zij moest ondergaan waarschijnlijk geen grond tot vervroegde vrijlating. Daarnaast is het niet evident dat slachtoffers van ondergaan misbruik daarvan onmiddellijk aangifte zouden toen ten aanzien van hun advocaat. Het was voor verzoekster bijzonder zwaar om over de feiten te verhalen. Dit blijkt uit haar emotionele asielaanvraag en uit haar verklaring betreffende procedure. Uit de afwezigheid van een gerechtelijke vermelding van haar slachtofferschap mag dan ook niet worden afgeleid dat verzoeksters relaas geloofwaardigheid ontbeert.

Verzoekster wijst op het Albanese woord voor ombudsman en stelt dat het dus niet verwonderlijk is dat zij het tijdens het gehoor had over een advocaat. Uit het gehoorverslag blijkt dat de Macedonische gevangenisautoriteiten ervoor zorgden dat zij geen tastbare bewijzen zou hebben. Het is logisch dat de actoren van het misbruik er alles aan doen om de bewijzen te verbergen. Uit informatie blijkt dat deze handelswijze eigen is aan de Macedonische autoriteiten. De bewijzen in het bezit van de ombudsman waren vooral mondelinge bevestigingen. Het was voor de ombudsman ook niet mogelijk om meer tastbare bewijzen te verzamelen. De tussenkomst van deze persoon geschiedde ook in persoon en met communicatiebeperkingen. Het is dus onredelijk dat er tastbare bewijzen worden verwacht van de contacten. Verder bezondigt het CGVS zich aan een ernstige overschatting van de ombudsman in Macedonië. Verzoekster citeert hieromtrent uit algemene informatie.

Verzoeksters vrees voor represailles is allerminst ongegrond. Mishandelingen worden blijkens informatie, zo ook in de gevangenis waar zij verbleef, toegepast om klagende gevangenen te doen zwijgen. Het CGVS ontving ook een attest over de overplaatsing van verzoekster. Deze kan enkel worden uitgelegd aan de hand van haar asielaanvraag. Uit de beslissing tot voorlopige invrijheidsstelling

blijkt verder dat schuldbesef inderdaad een voorwaarde tot vervroegde vrijlating is. Het is niet tegenstrijdig dat verzoekster er alles aan zou doen om vervroegd vrij te komen gelet op de aangehaalde mishandelingen. Verzoekster wijst verder op de inhoud van de neergelegde medische attesten. Eveneens wijst zij op informatie over artrose. Het CGVS had zich moeten afvragen of verzoeksters artrose niet wijst op een voormalig trauma, eerder dan op een ouderdomsziekte. Volgens verzoekster liggen er weldegelijk ernstige medische elementen voor die een mishandeling in de Macedonische gevangenissen aantonen. Verzoekster concludeert dat zij werd onderworpen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

In haar conclusie stelt verzoekster dat Macedonië moet worden beschouwd als haar land van herkomst, minstens dat zij moet worden beschouwd als staatloze of persoon die geen nationaliteit heeft. Minstens zou bij een terugkeer naar Servië haar familieleven worden verbroken en zou zij er geen permanent verblijfsrecht hebben. Eveneens stelt verzoekster te hebben aangetoond dat zij ten aanzien van Servië een nood heeft aan internationale bescherming. Ook ten aanzien van Macedonië geeft verzoekster aan een nood te hebben aan internationale bescherming. Eveneens betoogt verzoekster dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet daardoor toepassing moet vinden. Goede redenen in de zin van dit artikel zijn er niet. Het CGVS had verzoeksters verzoek om internationale bescherming conform artikel 57/6/1 en artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet in overweging moeten nemen.

Verzoekster vraagt dan ook om aan haar de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt zij om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster algemene informatie (bijlagen 4-6, 8-9, 12-17, 19), Macedonische nationaliteitswetgeving (bijlage 7), een politierapport (bijlage 10), een oproeping (bijlage 11) en medische documenten (bijlage 18) bij het verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoekster legt op 22 november 2017 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota een psychologisch attest neer. In het attest wordt op basis van meerdere consultaties geconstateerd dat verzoekster lijdt aan PTSD.

Het attest toont volgens verzoekster aan dat zij in de Macedonische gevangenissen werd onderworpen aan een mensonwaardige behandeling na haar terugkeer naar Macedonië. Daarnaast heeft de psychische toestand van verzoekster een invloed op de wijze waarop zij haar asielrelaas kon uiteenzetten. Het asielrelaas van verzoekster moet dus worden beoordeeld rekening houdend met haar psychische toestand. Dit geldt ook voor de acties die zij al dan niet ondernam tijdens en na haar gevangenschap.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De bestreden beslissing is genomen op het ten tijde van het nemen van deze beslissing vigerende artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid verleende om een volgende asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat haar onderhavig verzoek om internationale bescherming niet als "*volgende asielaanvraag*" in de zin van het indertijd geldende artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet mag worden beschouwd en dat de commissaris-generaal bijgevolg geen beslissing in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet kon nemen.

In zoverre verzoekster in deze verwijst naar een arrest van de Raad, dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld. De verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie is te dezen evenmin dienstig. Het arrest

van het Hof van Cassatie waarnaar verzoekster verwijst bepaalt onder andere dat *“De vreemdeling die nadat hij reeds eerder een of meerdere asielaanvragen heeft ingediend en effectief werd gerepatriëerd, terug het Rijk binnenkomt en er een asielaanvraag indient, kan niet worden beschouwd als “de vreemdeling die reeds een andere asielaanvraag heeft ingediend” in de zin van artikel 74/6, § 1bis, 9°, Vreemdelingenwet”*. Dit artikel heeft betrekking op een mogelijke detentie van de verzoekende partij, waarvan *in casu* geen sprake is. Evenmin is er *in casu* en in hoofde van verzoekster sprake van een repatriëring doch wel van een vrijwillige terugkeer.

Uit de door verzoekster aangehaalde bepalingen blijkt nergens dat een terugkeer naar haar land van herkomst eraan in de weg zou staan dat een volgende asielaanvraag zou worden beschouwd als *“volgende asielaanvraag”* in de zin van het indertijd geldende artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en dat er nadien toepassing zou worden gemaakt van het toenmalige artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Uit de door verzoekster aangehaalde bepalingen kan geenszins worden afgeleid dat haar onderhavige verzoek om internationale bescherming in overweging diende te worden genomen louter en alleen omdat zij eerder vrijwillig is teruggekeerd naar haar land van herkomst.

Verzoekster gaat er bovendien aan voorbij dat het indertijd vigerende artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet voorzag dat de asielzoekster die een *“volgende asielaanvraag indient”* een verklaring kan afleggen met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoekster werd daarnaast gehoord bij het CGVS op 10 augustus 2017 en kreeg daarbij de kans om in te gaan op en werd uitgebreid gehoord over haar terugkeer naar haar land van herkomst (en Macedonië) en de aldaar ondergane, nieuwe feiten (administratief dossier, gehoorverslag CGVS).

4.2. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, werd de bestreden beslissing genomen op basis van het oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid gaf om een volgende asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad onderzoekt te dezen aldus of de commissaris-generaal al dan niet met recht heeft besloten dat er geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep daarbij geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid.

Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 3, 5, 6 en 8 van het EVRM is *in casu* derhalve niet aan de orde. Bijgevolg wordt de schending van deze artikelen door verzoekster niet dienstig aangevoerd.

Ten aanzien van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en het beginsel van ‘eenheid van gezin’, kan overigens bijkomend worden opgemerkt dat het doel van een verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling mogelijks bescherming nodig heeft tegen vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet). Aldus wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Dat uw kinderen en familie hier in België zijn en dat u nergens een huis heeft (CGVS p. 11) zijn ten slotte motieven van puur persoonlijke aard die evenmin onder de Conventie van Genève of de definitie van subsidiaire bescherming vallen.”

4.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Het oud artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, artikel op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens*

gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

4.5. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Aangaande uw beweringen dat u staatloos bent, dat u uw Servisch burgerschap te heeft opgegeven bij uw huwelijk en verhuis naar Macedonië (CGVS p. 3) , en dat de Servische autoriteiten u gezegd hebben dat u geen nationaliteit meer heeft (vragenlijst MVA ingevuld op de DVZ d.d. 20 juli 2017 vraag 15), dient opgemerkt te worden dat u dit reeds aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag en er toen reeds op gewezen werd door het Commissariaat-generaal dat u wel degelijk het Servisch staatsburgerschap heeft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde deze beslissing bij arrest van 27 oktober 2015. Reeds bij uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat u nog in het bezit bent van een Servisch paspoort uitgereikt in 2014 met geldigheidsdatum tot 31 oktober 2024. Uw huidige uitleg dat uw broer dit paspoort voor u heeft verkregen, dat de Servische autoriteiten tevens zeiden dat u geen burger bent, ofschoon ze u het paspoort uitreikten, en dat uw broer misschien iemand betaald heeft om het paspoort te verkrijgen (CGVS p. 4), mist de nodige geloofwaardigheid. Bij uw eerste asielaanvraag werd u er immers reeds op gewezen dat u, gelet op uw paspoort, toch een Servisch staatsburger bent, waarop u dit zonder meer beaamde (CGVS 1e AA p. 3) en repte u overigens met geen woord over het feit dat uw broer het, eventueel tegen betaling, zou hebben geregeld. Daarenboven mist het elke realiteitszin dat de Servische autoriteiten u zouden zeggen dat u geen Servisch burger meer bent, maar u toch nog een paspoort zouden uitreiken. Andermaal blijkt dan ook uit niets dat u niet meer over het Servisch staatsburgerschap zou beschikken. Uw verklaringen in het kader van uw huidige asielaanvraag, namelijk dat u het recht niet heeft om in Servië te blijven omdat u er geen woning en geen adres heeft (vragenlijst MVA ingevuld op de DVZ d.d. 20 juli 2017 vraag 18), kan deze bevinding niet wijzigen. Ook uw stelling dat u zich heeft uitgeschreven uit uw gemeente in Servië wanneer u zich in Macedonië ging vestigen kan, in tegenstelling tot uw bewering, geenszins gelijkgesteld worden met het afstand doen van de nationaliteit. Gezien hierboven reeds geargumenteed werd dat u actueel wel degelijk nog een staatsburger van Servië bent, kan u zich namelijk, mits de nodige administratieve regelingen, daar terug vestigen en registreren. Het niet ingeschreven zijn op een adres staat immers niet gelijk aan staatloos zijn.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Uit de Macedonische nationaliteitswetgeving en de informatie dienaangaande kan niet worden afgeleid dat verzoekster niet of niet langer over de Servische nationaliteit beschikt. Verzoekster heeft de Macedonische nationaliteit namelijk niet bekomen, zodat niet kan worden aangenomen dat zij aan de

hiervoor gestelde voorwaarden voldeed. Met haar loutere herhaling van haar eerdere gezegden omtrent de door haar verrichte administratieve handeling in Servië, doet verzoekster verder geen afbreuk aan de hoger gedane, omtrent deze gezegden gedane vaststellingen. Bovendien geeft verzoekster in het feitenrelaas in het verzoekschrift zelf aan dat zij *“is van Servische nationaliteit (al geniet zij niet alle aan nationaliteit verbonden rechten)”* (p.2). Later in het verzoekschrift geeft zij dan weer aan dat het niet duidelijk is in welke mate zij haar nationaliteit verloor en geeft zij louter speculatief aan dat het mogelijk is dat zij in zekere mate afstand heeft gedaan van een administratieve of wettelijke band met Servië. Dit kan gelet op het neergelegde paspoort en de voormelde vaststellingen inzake haar verklaringen dienaangaande echter hoegenaamd niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoekster niet of niet langer over de Servische nationaliteit zou beschikken. Verzoekster laat deze vaststellingen volledig ongemoeid. Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat verzoekster de Servische nationaliteit heeft. Bijgevolg dient haar verzoek om internationale bescherming en de toepassing van het voormalige artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet door de commissaris-generaal ten aanzien van dit land (en dus niet ten aanzien van Macedonië) te worden onderzocht.

Omtrent de vrees die verzoekster ten aanzien van Servië stelt te koesteren, wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht gesteld:

“Verder dient dan ook opgemerkt te worden dat reeds bij uw eerste asielaanvraag werd geoordeeld door het Commissariaat-generaal dat u geen gegronde vrees noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk gemaakt had ten opzichte van Servië, wat bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest d.d. 27 oktober 2015. U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag namelijk nooit problemen te hebben gehad met Servische burgers of de Servische autoriteiten (CGVS 1e AA p. 9). Bij uw huidige asielaanvraag bracht u geen elementen aan die deze appreciatie kunnen weerleggen. Uw verklaringen dat de Serviërs hetzelfde zijn als de Macedoniërs en dat er in Servië geen veiligheid is (CGVS p. 22), zijn veralgemeende beweringen die geen concrete vrees aantonen. Daarenboven haalde u zelf aan dat uw behandeling door de Macedonische autoriteiten in Servië onrechtvaardig werd bevonden (CGVS p. 21-22). Dat u niet naar Servië kan omdat uw wettelijke echtgenoot en uw kinderen Macedonische, en geen Servische, staatsburgers zijn en niet in Servië mogen verblijven (CGVS p. 23), kan evenmin gelijkgesteld worden aan vervolging zoals onder de Conventie van Genève of ernstige schade zoals in de definitie van subsidiaire bescherming. De regeling van de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen is immers een soevereine bevoegdheid van nationale staten, waarbij dan ook de geëigende nationale procedures dienen te worden gevolgd.”

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Zij vecht deze motieven immers niet concreet aan.

Wel wijst verzoekster op algemene informatie over de situatie voor etnische Albanezen in (Zuid-) Servië. Uit deze informatie blijkt echter geenszins dat de situatie aldaar van zulke aard zou zijn dat haar loutere etnische aanhorigheid en aanwezigheid in Servië in hoofde van verzoekster het risico met zich zou brengen om te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoekster laat daarenboven na ook maar enigszins concreet te duiden waar, wanneer, om welke reden of in welke omstandigheden zij ingevolge haar etnische aanhorigheid zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar Servië.

Evenmin is verzoeksters verwijzing naar informatie over de samenwerking tussen Servië en Macedonië, onder meer op het vlak van uitlevering, dienstig. Nergens uit verzoeksters verklaringen of de stukken van het dossier blijkt immers dat verzoekster, die in Macedonië werd vrijgelaten na haar gevangenschap, heden in de negatieve aandacht van de Macedonische autoriteiten zou staan en dat zij door hen strafrechtelijk wordt of riskeert te worden vervolgd; laat staan dat hieruit zou blijken dat deze (eventuele) strafrechtelijke vervolging zou voldoen aan de in de door verzoekster neergelegde informatie omschreven voorwaarden om in aanmerking te komen voor een uitlevering. Dat, waarom of in welke omstandigheden verzoekster aan een uitleveringsverzoek vanwege Macedonië zou dreigen te worden blootgesteld, kan bijgevolg niet worden ingezien. Evenmin toont verzoekster aan dat zij zich tegen zulke mogelijke uitlevering niet zou kunnen verzetten. Dit alles geldt nog des te meer nu uit verzoeksters verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat haar behandeling door de Macedonische autoriteiten in Servië als onrechtvaardig werd beschouwd.

Verzoekster kan aan het voorgaande geenszins afbreuk doen met haar algemene, louter hypothetische, niet-gestaafde en niet nader uitgewerkte beweringen inzake de tolk bij het CGVS. Zij toont niet aan dat deze Albaniër was, noch dat deze een ander Albanees sprak dan haar. Evenmin onderbouwt zij de bewering dat het niet duidelijk is of de tolk alles correct kon vertalen. Verder preciseert zij op generlei wijze waar of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de weergave van haar gezegden en op

de inhoud van de bestreden beslissing en motivering. Bovendien werd aan verzoekster bij het CGVS gevraagd of zij de tolk goed begreep en werd er verduidelijkt dat zij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – moest melden, hetgeen zij naliet te doen. Integendeel gaf zij aan dat zij de tolk goed begreep. Aan het einde van het gehoor bevestigde zij bovendien uitdrukkelijk dat zij alle vragen goed had begrepen en dat zij de tolk goed had begrepen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.1-2, 23). Bijgevolg is het niet ernstig om heden, op louter algemene en hypothetische wijze en als “*randopmerking*” vertaalproblemen op te werpen.

Volledigheidshalve kan voorts nog worden opgemerkt dat verzoeksters medische problemen, zoals geattesteerd middels het psychologische attest dat door middel van een aanvullende nota wordt neergelegd en in de attesten opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, op zich geen verband houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden en niet kunnen leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Tevens dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster de Servische nationaliteit heeft en dat zij, gezien zij ten aanzien van dit land geheel geen vrees voor vervolging en geen reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt, geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Verzoeksters kritiek op en uitgebreide betoog (onder meer aan de hand van het neergelegde psychologische attest en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet) omtrent de overige, overtollige motieven die inzake de aangevoerde problemen, vrees en situatie in Macedonië zijn opgenomen in de bestreden beslissing, kan derhalve op zich niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Zoals reeds hoger werd aangegeven, moet verzoeksters nood aan internationale bescherming immers worden getoetst ten aanzien van Servië, het land waarvan zij de nationaliteit bezit.

Waar verzoekster bij aanvullende nota van 31 juli 2018 vijf medische attesten bijbrengt aangaande de bij haar uitgevoerde gynaecologische onderzoeken waarmee zij het seksuele misbruik in de gevangenissen van Macedonië tracht aan te tonen wijst de Raad er evenwel op – daargelaten de vaststelling dat de gedane medische bevindingen nergens gewag maken van het gegeven dat deze het resultaat zouden zijn van seksuele mishandeling, er is sprake van een poliep – dat dergelijke bewijsvoering niet dienend is nu de nood aan internationale bescherming niet wordt getoetst ten aanzien van Macedonië. Verder benadrukt de Raad dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekster haar trauma heeft opgelopen. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen of aandoeningen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Verzoekster legt, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen omtrent het neergelegde psychologische attest, in het kader van onderhavige procedure tot slot geen documenten neer die afbreuk zouden kunnen doen aan de hoger gedane beoordeling van haar nood aan internationale bescherming ten aanzien van Servië. Het voorgehouden Servisch document dat wordt gevoegd bij de aanvullende nota van 31 juli 2018 en dat volgens deze nota zou attesteren dat verzoekster geen eigendommen heeft in Servië – gesteld in een taal die de Raad niet begrijpt en dat niet voorzien is van een vertaling – betreft een kopie. De Raad is evenwel van oordeel dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT